

SINIKKA NOPOLA
TIINA NOPOLA

Kuvittanut
Salla
Savolainen

**HEINÄHATTU JA
VILTTITOSSU**
LOMAN TARPESSA

TAMMI

Tiina Nopolan muokkaama laitos teoksesta *Heinähattu ja Vilttitossu loman* tarpeessa, joka ilmestyi 1992 Markus Majaluoman kuvittamana.

Laivamaalaus sivulla 69: Risto Nopola 1984

Teksti © Sinikka Nopola ja Tiina Nopola 2024

Kuvitus © Salla Savolainen 2024

Teoskokonaisuus © Tekijät ja Tammi 2024

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-6432-5

KUIVAA PERUNAA

Matti oli ollut jo kaksi päivää puhumatta. Hän oli vetäytynyt huoneeseensa ja tuli sieltä ulos vain ruoka-aikoina. Hän istui pöytään otsa kurtussa sen näköisenä kuin hautoisi jotain hyvin tärkeää.

Kukaan ei uskaltanut kysyä Matilta mitään, mutta lopulta Vilttitossu kyllästyi hiljaisuuteen.

– Näihin aikoihin lapset matkustavat yleensä talvilomalle, Vilttitossu sanoi.

Matti ei kuullut vaan jatkoi syömistä. Vilttitossu meni aivan hänen lähelleen ja huusi korvaan:

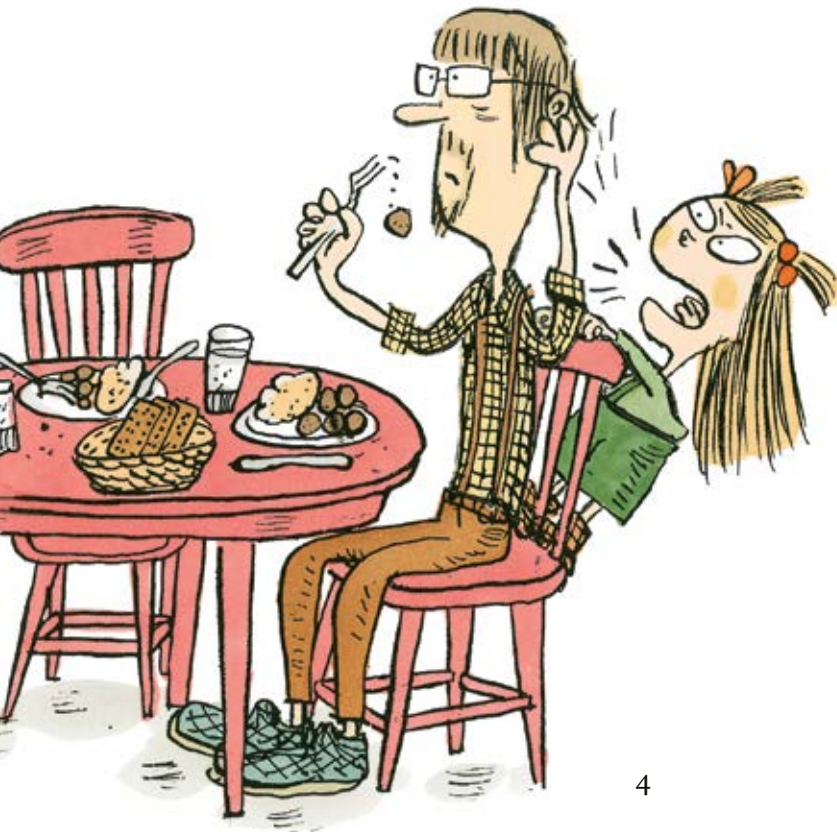
– Kaikki autot, laivat, junat ja lentokoneet ovat täynnä loman tarpeessa olevia lapsia!

Matti katseli ympärilleen hämmästyneenä.

– Sellaiset lapset ovat aivan veltoja, harmaita ja hiljaisia, Vilttitossu jatkoi.

– Ssshh, sanoi Hanna. – Isää ei saa häiritä. Isä miettii.

– Mutta tässä on juuri sellainen lapsi, Vilttitossu ilmoitti ja näytti veltoilta ja väsyneeltä.

Heinähattu työnsi puoliksi syödyn ruokansa sivuun:

– Tässäkin on sellainen lapsi.

– Lapsetko meidän talossa ovat loman tarpeessa? Hanna kysyi. – Minähän loman tarpeessa olen, minä teen täällä kaikki työt. Katsokaa vaikka minun naamaani. Kun ei ehdi itseään hoitaa, niin naamalihakset veltostuvat ja kasvojen malli muuttuu. Tuntuu kuin nenäkin olisi kaventunut.

Matti nosti katseensa.

– Kapea nenä kestää paremmin kylmää, hän huomautti.

– Se puhuu! huusi Vilttitossu.

Hanna näytti loukkaantuneelta.

– Kaikki muut miehet lähettävät vaimonsa ainakin kerran vuodessa rentoutumaan, hän jatkoi.

– Olimmehan me siellä Italiassa, Matti mutisi.

– Tarkoitatko sinä sitä kymmenen vuoden takaista häämatkaa? Hanna kysyi. – Kun isänne käski pitää koko ajan huppua ja isoja silmälaseja,

etteivät sikäläiset miehet lähestyisi, hän sanoi Heinähattulle ja Vilttitossulle.

– Mikseivät ne saaneet lähestyä? Heinähattu ihmetteli.

– Isä kai pelkäsi, että jätän sen heti, Hanna sanoi. – Koko matkalla en puhunut kenenkään muun kuin isänne kanssa.

– En minä sen takia, Matti tuhahti. – Omaksi parhaaksesi se oli. Sait olla rauhassa tungettelijoilta.

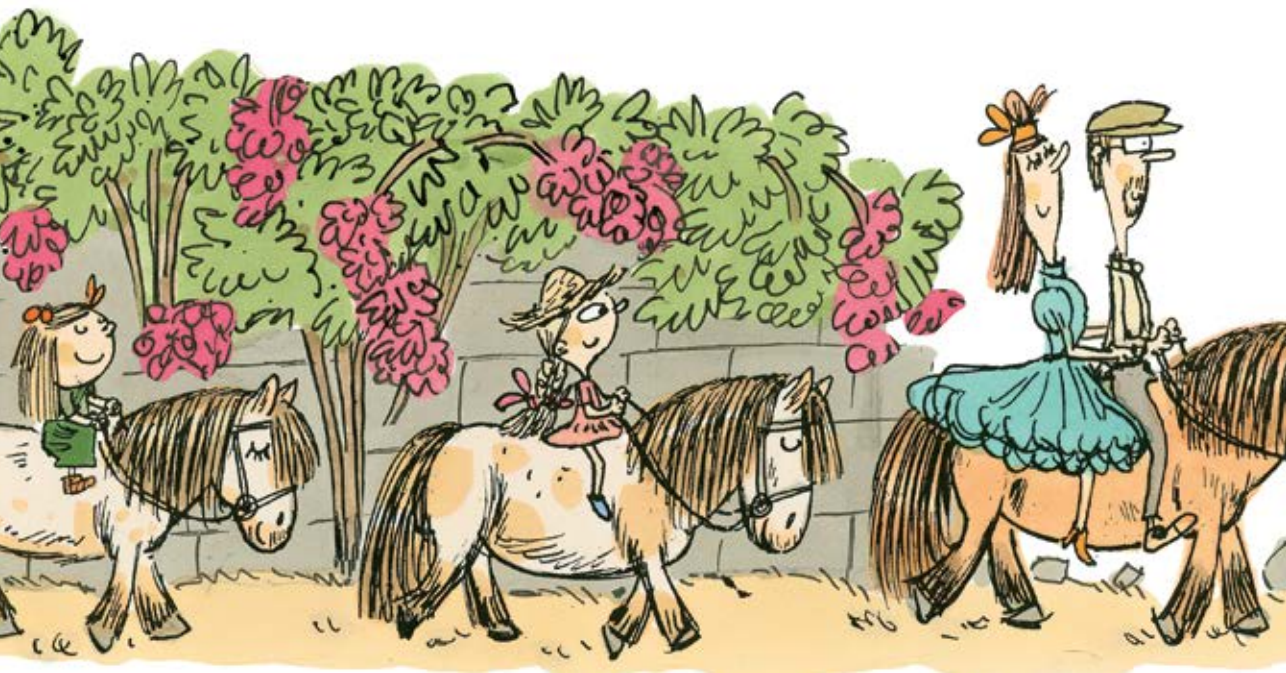
– Voi kun olisi ihanaa päästä vielä joskus sinne Italiaan, Hanna huokasi. – Jo se on niin kiva tunne, kun menee lentokentälle ja aistii sen kansainvälisen ilmapiirin, ja kun kone nousee ja lentoemäntä tuo ensimmäisen drinkin. Ja ne bougainvillet!

– Mitkä bougainvillet? Vilttitossu uteli.

– Semmoiset ihanat bougainvillet, joita siellä on joka paikassa, Hanna sanoi.

– Ovatko ne lapsia? kysyi Heinähattu.

– Ei, kun ne kiipeilevät muureja pitkin, Hanna selitti.

– Se on bougainvillea, sanoi Matti. – Välimeren ilmastolle tyypillinen köynnöskasvi.

– Sitten siellä oli ihan teidän ikäisiänne pikkutyttöjä, jotka ratsastivat poneilla, ja sitten oli vähän isompia tyttöjä, jotka pääsivät ripille. Niillä oli valkoiset puvut niin kuin morsiamilla, Hanna kertoi.

Heinähattu ja Vilttitossu kuuntelivat hievahtamatta. Oli kuin uusi maailma olisi avautunut heille. Täytyi olla ihmeellistä ratsastaa ponilla morsiuspuku päällä bougainvillejen keskellä.

– Ja ne ruuat, Hanna jatkoi. – Joka päivä eri väristä spagettia. Vilttitossu katseli kuivaa perunaa lautasellaan.

– Lähdetään Italiaan! hän innostui.

– Mitäs sanot, isä? kysyi Hanna.

Matti mietti hetken. Sitten hän huudahti:

– Minä en ole kahteen päivään puhunut mitään, kun olen niin järkyttynyt. Tässä talossa ei ole minkäänlaista pelastussuunnitelmaa!

MISSÄ PALAA?

Heinähattu, Vilttitossu ja Hanna olivat tyrmistyneitä.

- Mitä? Hanna puuskahti.
 - Hetkinen, sanoi Matti ja lähti käymään työhuoneessaan.
- Hän toi sieltä punakantisen kirjan ja paiskasi sen pöydälle.

HEINÄHATTU JA VILTTITOSSU — ILOISTA MENOA JO VUODESTA 1989!

Vilttitossun mielestä on se aika vuodesta, jolloin lapset ovat veltoja ja väsyneitä, siis loman tarpeessa. Matti isä ei halua ajatellakaan lomaa, ennen kuin "perheen perusturvallisuus" on taattu. Hän vaatii, että talviloma käytetään tulipalo- ja eksymisharjoituksiin kotipiirissä.

Perhe lähtee kuitenkin laivaristeilylle, ja luvassa on myrskyä niin oikealla merellä kuin pallomeressäkin. Kuvi telma rauhallisesta lomasta jää vain haaveeksi.

Vauhdikkaan tarinan uuden laitoksen on kuvittanut Salla Savolainen.

184.2 | www.tammi.fi
ISBN 978-952-04-6432-5

